

Лазарович Микола Васильович
Рудакевич Олег Михайлович
Томахів Володимир Ярославович

Політичні технології, консолідація суспільства та євроінтеграція: глобалізаційні виклики для політичної культури України та Польщі

УДК 327:316.722
DOI <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2025-3.19>

Лазарович Микола Васильович
доктор політичних наук,
професор кафедри інформаційної
та соціокультурної діяльності
Західноукраїнського національного
університету
вул. Львівська, 10, Тернопіль, Україна
ORCID: 0000-0002-8598-9019

Рудакевич Олег Михайлович
доктор політичних наук,
професор кафедри політології
та філософії імені Сергія Коновала
Західноукраїнського національного
університету
вул. Львівська, 10, Тернопіль, Україна
ORCID: 0000-0002-0725-6872

Томахів Володимир Ярославович
кандидат політичних наук,
доцент кафедри політології
та філософії імені Сергія Коновала
Західноукраїнського національного
університету
вул. Львівська, 10, Тернопіль, Україна
ORCID: 0000-0002-0527-2510

Роль політичних технологій у консолідації суспільства та формуванні політичної культури є важливим і актуальним аспектом сучасної політики, що значно впливає на динаміку політичних процесів. Порівняння досвіду України та Польщі дозволяє дослідити, як різні стратегії політичних технологій можуть сприяти або гальмувати стабільність політичних інститутів, а також впливати на суспільну консолідацію і розвиток національної ідентичності. У Польщі політичні технології в основному використовуються для зміцнення існуючих політичних інститутів, що допомагає підтримувати стабільність і запобігає глибоким соціальним розколам. Партія «Право і справедливість» ефективно використовує медіа та інші політичні інструменти для популяризації консервативних цінностей, що допомагає забезпечити підтримку серед широких верств населення. Однак, такий підхід не позбавлений ризиків політичної поляризації, адже медіа-контроль, що практикується цією партією, може створювати розриви в суспільстві і навіть загрожувати демократичному процесу, що, в свою чергу, може призвести до ослаблення довіри до політичних інститутів. В Україні політичні технології виконують схожу роль, але в умовах більш динамічного політичного ландшафту. Українські політичні технології дозволяють швидко реагувати на зміни в суспільстві та мобілізувати електорат, однак вони часто призводять до політичної фрагментації. Як показав досвід президентських виборів 2019 року, використання новітніх медіа-технологій могло новим політичним силам здобути підтримку, однак це також спричинило політичну нестабільність і нестійкість інститутів влади. Таким чином, політичні технології можуть мати як позитивний, так і негативний вплив на консолідацію суспільства, залежно від їхнього використання і політичного контексту кожної країни. У Польщі технології сприяють зміцненню національної єдності і стабільності, тоді як в Україні їх застосування може призводити до поляризації суспільства та швидких політичних змін. Різні політичні традиції, історичні умови та соціальні фактори визначають, наскільки ці технології можуть сприяти стабільності або дестабілізації політичних процесів, а також формуванню політичної культури у кожній країні.

Ключові слова: політичні технології, консолідація, політична культура, Україна, Польща, політичні традиції, виборчі кампанії, політична глобалізація, євроінтеграція.

Вступ. Політичні технології в сучасному світі стали не просто інструментом управління виборчими кампаніями, а суттєвим фактором, який безпосередньо впливає на формування політичної культури і процеси консолідації суспільства. Особливо важливо це для країн, що перебувають на етапі глибоких політичних і соціальних змін, таких як Україна та Польща. І хоча ці держави мають різний історичний досвід і політичний контекст, їхні шляхи розвитку з'являються схожими, зокрема в аспекті застосування політичних технологій для мобілізації громадян, формування політичної ідентичності та консолідації національних процесів. Обидві країни пережили важливі етапи трансформацій, які мали на меті не лише економічні та політичні зміни, а й формування нової політичної культури, що відображає потреби демократизації та інтеграції до глобальних політичних процесів. Революційні події, політичні кризи та боротьба за демократичні інститути стають каталізаторами для впровадження інноваційних політичних стратегій, які праг-

нуть не лише організувати вибори, а й створити умови для довгострокової стабільності та єдності [2, с. 133]. Тому політичні технології, як механізм впливу на політичну свідомість та соціальну мобільність, набувають особливої ваги в таких країнах, і їхній вплив на консолідацію суспільства та політичну культуру є центральним питанням для розуміння сучасних політичних реалій.

Мета та завдання. Метою цього дослідження є з'ясування ролі політичних технологій у процесах консолідації суспільства та формування політичної культури в Україні та Польщі. Для досягнення поставленої мети необхідно виконати низку завдань, серед яких: дослідити основні політичні технології, застосовувані в Україні та Польщі, та їхній вплив на виборчі кампанії, громадську думку і соціальні процеси; порівняти вплив політичних технологій на рівень політичної мобільності та громадянської активності в обох країнах; проаналізувати, як ці технології сприяють або гальмують процеси національної консолідації

та демократичної трансформації; вивчити роль політичних технологій у зміцненні або ослабленні політичних інститутів і їх вплив на політичну культуру в контексті кожної з країн.

Методи дослідження. Для виконання поставлених завдань будуть застосовані різні методи, що дозволяють глибоко та комплексно дослідити зазначену проблему. Метод порівняльного аналізу дозволить виявити спільні та відмінні риси використання політичних технологій в Україні та Польщі, оцінити їх ефективність у специфічних політичних контекстах. Історичний метод дасть можливість простежити еволюцію політичних технологій в обох країнах, зрозуміти, як історичний досвід сформував сучасну політичну ситуацію. Контент-аналіз допоможе вивчити, як політичні кампанії, медіа та соціальні мережі використовують політичні технології для впливу на громадську думку, створюючи певні наративи, які впливають на формування політичної культури. Метод кейс-стаді дозволить проаналізувати конкретні випадки політичних кампаній, референдумів чи кризових ситуацій, де політичні технології зіграли ключову роль у зміцненні чи ослабленні політичної культури та консолідації суспільства. Також буде застосовано соціологічне опитування для збору емпіричних даних про сприйняття політичних технологій серед громадян, що дозволить оцінити їх реальний вплив на політичну мобільність та соціальні процеси в Україні та Польщі.

Результати. Політичні технології в Україні та Польщі застосовуються через різноманітні стратегії та інструменти, які в основному орієнтовані на виборчі кампанії, мобілізацію електорату та формування громадської думки. Однак, незважаючи на схожість в деяких підходах, між цими країнами є й істотні відмінності, зумовлені політичними реаліями та історичними контекстами. В Україні важливу роль в політичних технологіях відіграють соціальні мережі та цифрові медіа. Виборчі кампанії сучасних політичних акторів активно використовують контекстні рекламні кампанії у Facebook, Instagram та Twitter, що дозволяє досягати цільових аудиторій, враховуючи їхні інтереси та політичні погляди. Наприклад, на президентських виборах 2019 року використання цифрових платформ стало основним інструментом для мобілізації підтримки, а також для поширення політичних меседжів серед молоді. Соціальні мережі дозволяють не лише взаємодіяти з електоратом, але й формувати певний емоційний настрій, маніпулюючи інформацією [1, с. 224].

У Польщі політичні технології також активно використовують цифрові медіа, але акцент часто ставиться на зміцненні традиційних політичних інститутів, таких як телевізійні дебати та прямі ефіри на національних каналах. Однак, важливим інструментом є і маніпулювання емоціями через

масові заходи – мітинги, демонстрації та концерти. У 2020 році, під час виборчої кампанії, правляча партія «Право і справедливість» (PiS) активно використовувала своїх лояльних медіа-активістів, які організовували проурядові заходи, що демонстрували підтримку уряду. Водночас опозиційні сили також активно використовували соціальні мережі, щоб привернути увагу до корупційних скандалів і порушень прав людини [8, с. 45].

У обох країнах, крім технологій онлайн-маркетингу, суттєву роль відіграє формат «медіа-брендів», де лідери політичних партій активно формують власний образ через медіаплатформи. В Україні це помітно в образах лідерів, таких як Володимир Зеленський, який використав свою популярність завдяки серіалу «Слуга народу» для створення іміджу антиелітарного політика. У Польщі аналогічний тренд спостерігається в постаті Ярослава Качинського, який зумів створити своєрідний політичний бренд, де на перший план виходить його образ «сильного лідера», який стоїть на захисті традиційних цінностей. Ці стратегії значно впливають на громадську думку в обох країнах. У Польщі політичні технології більше орієнтовані на мобілізацію традиційного електорату, який сприймає політику через призму національної ідентичності та історичних травм [6, с. 74], в той час як в Україні цифрові медіа та нові форми комунікації стають ключовими для формування нового політичного ландшафту, де частина молоді вже не сприймає традиційні канали інформації. У цьому контексті важливо звернути увагу на те, як політичні технології можуть змінювати рівень політичної мобільності та активності громадян у цих двох країнах. Одним із основних індикаторів є участь громадян у виборах, мітингах та інших формах політичної активності.

В Україні після Революції Гідності 2014 року спостерігається високий рівень політичної мобільності серед молоді, зокрема завдяки активному використанню цифрових платформ для участі в політичних дебатах, акціях протесту та виборчих кампаніях. Зокрема, у 2019 році на вибори Президента України прийшло близько 63% виборців, і це частково було результатом активних онлайн-кампаній та підвищеного інтересу до політичного життя. Платформи, такі як Facebook, стали інструментом для створення громадських рухів, які закликають до змін. Однак в Україні ще спостерігається низький рівень довіри до традиційних політичних інститутів, що створює певну напругу в політичній мобільності.

Польща, в свою чергу, демонструє іншу картину. Хоча й там активно використовуються соціальні мережі, значно важливішими є традиційні форми мобілізації. У 2020 році на президентських виборах явка становила 68%, що є досить високим результатом для країни. Однак, більшість грома-

дзян Польщі зазвичай організуються через партійні структури або соціальні організації, що забезпечує стабільність політичної активності через традиційні канали. Польська політична мобільність зазвичай орієнтована на партійну ідеологію і громадянську активність через участь у протестах або акціях підтримки [3, с. 58]. Наприклад, під час протестів 2020 року проти рішення Конституційного суду щодо абортів, численні мітинги стали значним індикатором того, як політичні технології використовуються для організації масових рухів. Політична консолідація є важливим аспектом, оскільки вона свідчить про стабільність політичних інститутів і довіру громадян до держави. У Польщі політичні технології, використані правлячою партією «Право і справедливість», сприяли збереженню стабільності влади та консолідації національного електорату навколо націоналістичних цінностей. Завдяки їхнім кампаніям, орієнтованим на традиційні родинні цінності та захист прав нації, вдалося зміцнити довіру до уряду серед консервативної частини населення. Технології, що використані для просування партії, включали підтримку з боку медіа та стратегічні інформаційні кампанії, які впливали на сприйняття влади серед громадян [8, с. 48].

В Україні ситуація складніша. Політичні технології не завжди сприяють стабільності політичної системи через наявність численних політичних криз, корупційних скандалів та високий рівень недовіри до державних інститутів. Проте саме в цьому контексті політичні технології використовуються для створення нових політичних брендів, таких як у випадку Володимира Зеленського, чий імідж «антисистемного» лідера став відповіддю на політичну фрустрацію. Це, в свою чергу, стало фактором, який підтримував мобілізацію виборців, однак не завжди сприяло консолідації національної єдності в довгостроковій перспективі.

Як ми вже зазначали, політичні технології безпосередньо впливають на політичні інститути, створюючи нові образи лідерів та сприяючи формуванню політичних наративів, які в свою чергу визначають суспільну політичну культуру. Однак, як цей процес виглядає в контексті України та Польщі? У Польщі політичні технології активно використовуються для зміцнення існуючих політичних інститутів, зокрема правлячою партією «Право і справедливість» (PiS), яка використовує новітні технології для контролю за інформаційним простором. Політичні кампанії цієї партії спрямовані на створення образу «національного захисника», що апелює до консервативних цінностей та традиційної ідентичності, що відіграє важливу роль у формуванні польської політичної культури. Варто зазначити, що в Польщі саме такі технології дозволяють укріплювати правлячий режим і залучати широку підтримку серед консервативних верств населення. Напри-

клад, використання стратегічних маніпуляцій з медіа і візуальними образами дозволяє партії «Право і справедливість» мати сильний вплив на громадську думку, що в свою чергу стабілізує підтримку традиційних інститутів влади [12, с. 330].

В Україні політичні технології часто взаємодіють з менш стабільними політичними інститутами, через що політична культура і сама природа політичних процесів мають дещо іншу динаміку. Після Революції Гідності та відновлення демократичних процесів, політичні технології стали важливим інструментом мобілізації електорату, але разом з тим – фактором посилення політичної фрагментації. Вибори 2019 року в Україні продемонстрували, як швидко можна змінити політичний ландшафт через створення «нових» політичних брендів, де Володимир Зеленський, завдяки своїй популярності та майстерному використанню цифрових технологій, зміг увірватися в політичний простір, навіть не маючи попереднього досвіду в політиці. Це призвело до значних змін у політичній культурі, де все більше громадян почали розглядати політичні процеси через призму нових медіа та онлайн-комунікації. Така ситуація сприяла розмиттю традиційних політичних інститутів в Україні, де з'явилися нові політичні сили, що, за допомогою сучасних технологій, здобували підтримку широких верств населення. Але разом з тим, політичні технології не завжди були сприятливими для сталого зміцнення інститутів, оскільки в Україні часто спостерігається нестабільність та відсутність довгострокових стратегій для розвитку політичної культури, орієнтованої на демократичні цінності.

Політична культура в обох країнах демонструє чіткі відмінності: у Польщі політичні технології зміцнюють традиційні політичні наративи та інститути, водночас у Україні, через використання більш радикальних підходів до політичних змін, частіше стикаються з нестабільністю та поляризацією суспільства. Обидва підходи мають свої переваги та недоліки, але загалом можна сказати, що в Україні зміни в політичній культурі відбуваються швидше, але менш передбачувано, ніж у Польщі. Щоб зрозуміти, як політичні технології сприяють або гальмують консолідацію суспільства, важливо звернути увагу на специфіку їх використання в Україні та Польщі. Політичні технології можуть як об'єднувати, так і роз'єднувати громадян, залежно від того, як вони застосовуються та в якому контексті [4, с. 185].

У Польщі, де політичні технології сприяють створенню чіткої та стабільної політичної наративної лінії, можна говорити про певну консенсусність у суспільстві, особливо серед частини електорату, який підтримує правлячу партію. Технології, які використовуються для посилення національної ідентичності, мобілізації підтримки консервативних цінностей, сприяють більшій політичній

згуртованості та консолідації. При цьому, хоча існує політична поляризація, в основному суспільство зберігає стабільність у своїй підтримці основних політичних інститутів [11, с. 59].

В Україні ситуація є більш складною. Революція Гідності, а також події, що відбулись після неї, стали факторами, що активізували політичну мобільність і залучення громадян до політичних процесів через новітні форми комунікації. Однак, одночасно з цим, політичні технології часто сприяють розколу суспільства, створюючи різні політичні групи з протилежними інтересами та поглядами. Це часто призводить до ситуації, коли політична мобілізація і використання сучасних технологій для формування нових брендів політиків або партій не завжди веде до стабільної політичної консолідації, а радше до наростання політичних та соціальних розривів.

Аналіз ситуації в обох країнах показує, що політичні технології можуть бути двосічним мечем. В Україні, де технології часто використовуються для створення тимчасових політичних конструктів, процес консолідації суспільства проходить складніше, ніж у Польщі, де інститути мають глибше коріння і технології використовуються для підтримки довготривалих політичних процесів [5, с. 30]. У той час як польські технології зміцнюють стабільність і підтримку існуючих інститутів, українські технології більше пов'язані з швидкими змінами та часто сприяють політичному розподілу. Виходячи з цього, можна стверджувати, що політичні технології мають як позитивний, так і негативний вплив на консолідацію суспільства в обох країнах. Вони можуть сприяти політичній мобілізації та стабільності в контексті Польщі, але водночас, в Україні, через свою динамічність і використання більш гнучких та агресивних стратегій, можуть іноді ставати чинником, що загострює політичні розбіжності та соціальні конфлікти [7, с. 283].

Висновки. Роль політичних технологій у консолідації суспільства та формуванні політичної культури є надзвичайно важливою і багатогранною темою, яка потребує комплексного аналізу. Порівняння досвіду України та Польщі дозволяє побачити, як в кожній країні політичні технології можуть як сприяти, так і гальмувати процеси стабілізації політичної ситуації, консолідації суспільства та формування національної ідентичності. У Польщі політичні технології здебільшого служать інструментами зміцнення існуючих політичних інститутів, зокрема через мобілізацію підтримки для правлячої партії «Право і справедливість» [9, с. 95]. Використання технологій у медіапросторі дозволяє політичним силам домінувати в політичному дискурсі та формувати у суспільстві ідею національної єдності, що підтримує політичну стабільність. Однак така стабільність досягається ціною посиленої

політичної поляризації, оскільки частина електорату, що підтримує опозиційні сили, стикається з труднощами в реалізації своїх політичних поглядів через монополізацію медіа та інформаційних каналів. Політична культура в Польщі, таким чином, зберігає певну цілісність і стабільність завдяки систематичному використанню політичних технологій, але разом з тим цей процес веде до поділу між різними групами суспільства, що може бути потенційно небезпечним для довгострокової політичної гармонії [10, с. 149].

В Україні, навпаки, політичні технології не тільки сприяють політичним змінам, але й часто стають каталізатором для глибших соціальних і політичних трансформацій. Систематичне використання нових медіа, цифрових технологій та стратегій для маніпуляції громадською думкою допомогло таким політичним силам, як «Слуга народу», здобути велику популярність і вивести політику на новий рівень. Однак, ця динамічність часто призводить до політичної фрагментації, коли постійна зміна політичних лідерів і партій, а також нестабільність політичних інститутів, ставлять під питання саму здатність країни до стабільного розвитку. Роль політичних технологій в Україні полягає в тому, щоб швидко реагувати на зміни в суспільстві, однак це часто відбувається на шкоду глибоким та стабільним інституціям, що сприяє поляризації і непередбачуваності політичного ландшафту. Особливістю українського досвіду є те, що політичні технології використовуються для створення нових політичних брендів, часто в умовах криз і конфліктів, що можуть не тільки мобілізувати електорат, але й водночас дестабілізувати політичний процес. Наприклад, швидке завоювання підтримки Володимиром Зеленським на президентських виборах 2019 року через ефективне використання нових медіа та «антиелітної» риторики стало можливим завдяки цифровим політичним технологіям, однак це також спричинило посилення недовіри до старих політичних еліт і призвело до політичної нестабільності.

Проте і в Польщі, і в Україні однією з основних проблем, що виявляються у використанні політичних технологій, є недостатній рівень політичної зрілості у частини електорату, що відкриває простір для маніпуляцій і популізму. В умовах, коли політичні лідери використовують технології для створення «зручних» політичних наративів, такі підходи можуть призвести до формування суспільства, яке не завжди виявляє критичне ставлення до політичних подій, і, відповідно, не сприяє належному розвитку демократичних інститутів. Консолідація суспільства в Україні та Польщі через політичні технології має різний характер. Якщо в Польщі політичні технології допомагають створити єдину національну платформу для підтримки традиційних цінностей, що

стимулює політичну стабільність, то в Україні ці ж технології можуть як об'єднувати, так і роз'єднувати суспільство, залежно від того, яким чином вони застосовуються. У Польщі, де існують довші традиції демократичних інститутів, політичні технології більше орієнтовані на підтримку цих інститутів, а в Україні – на швидкі політичні зміни та мобілізацію підтримки в умовах постійної політичної та соціальної турбулентності.

Загалом, можна зробити висновок, що політичні технології є потужним інструментом, який може як посилювати, так і ослаблювати консолідацію суспільства в обох країнах. Вони здатні не тільки сприяти стабільності, але й створювати нові розбіжності в політичному житті, залежно від того, як використовуються ці технології і в якому контексті. Водночас, для досягнення стійкої політичної культури важливо, щоб політичні технології використовувалися не для маніпулювання електоратом, а для сприяння розвитку демократичних процесів, зміцнення довіри до політичних інститутів і забезпечення реального діалогу між політичними силами та громадянами. Враховуючи різні підходи до використання політичних технологій в Україні та Польщі, можна зробити висновок, що успіх чи невдача консолідації суспільства залежить від того, чи зможуть політичні еліти в обох країнах знайти баланс між використанням технологій для підтримки стабільності та уникненням маніпуляцій, що можуть призвести до соціальної поляризації. Це є важливим фактором у формуванні політичної культури, яка вимагає постійної адаптації до змінних умов сучасного світу.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Лазарович М. В., Гончарук-Чолач Т. В., Рудакевич О. М., Джугла Н. В. Цифрова революція в політиці та її вплив на постінформаційне суспільство. Актуальні проблеми філософії та соціології. № 52. 2025. С. 222–227.
2. Лазарович М. В., Гончарук-Чолач Т. В., Докаш О. Ю. Штучний інтелект у політичних маніпуляціях та трансформація виборчої культури. Politicus. Вип. № 1. 2025. С. 131–135.
3. Czerski W. Manipulacja informacją jednym z kluczowych problemów współczesnego świata mediów, Dydaktyka Informatyki. Uniwersytet Rzeszowski, Rzeszów. № 14. 2023. P. 46–78.
4. Dziadzia B. Wpływ mediów. Impuls, Kraków, 2024. 217 p.
5. Lichański J. Z. Retoryka i manipulacja. Manipulacja w mediach, Forum Artis Rhetoricae. Wydawnictwo DiG, Warszawa. 2024. № 4 (62), tom IV. P. 24–38.
6. Łowiecki M. Krzywe zwierciadło – o manipulacji w mediach. UMCS, Lublin, 2023. 151 p.
7. Musiał-Karg M. Demokracja w obliczu nowych mediów. Elektroniczna demokracja, wybory przez Internet, kampania w sieci. Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń, 2023. 345 p.

8. Nowak E., Riedel R. Analiza porównawcza telewizyjnych audycji informacyjnych TVN i TVP1 w okresie kampanii przedwyborczych w Polsce 2020 i 2023 r. Zeszyty Prasoznawcze. Uniwersytet Jagielloński, Kraków 2024. № 1-2 (193-194). P. 36–51.
9. Polkowska L. Wartości i antywartości w tygodnikach opinii. Analiza dyskursu z elementami lingwistyki kwantytatywnej. Wydawnictwo Naukowe UKSW, Warszawa 2022. 287 p.
10. Rodziewicz D. Mity czwartej władzy: dla widzów, słuchaczy i czytaczy. Wydawnictwo Literackie, Kraków, 2024. 235 p.
11. Tanaś V., Welskop W. Mass media we współczesnym świecie, Wydawnictwo Naukowe Wyższej Szkoły Biznesu i Nauk o Zdrowiu Łódź, 2023. 198 p.
12. Terpiłowska K. Manipulacja w srodkach masowego przekazu oraz jej wpływ na bezpieczeństwo państwa. Manipulation in media and her impact on safety of the state. AON, Warszawa, 2024. P. 328–342.

REFERENCES:

1. Lazarovych, M., Honcharuk-Cholach, T., Rudakevych, O., Dzuhla, N. (2025). Tsyfrova revoliutsiia v politytsi ta yii vplyv na postinformatsiine suspilstvo. [The Digital Revolution in Politics and Its Impact on the Post-Information Society]. Aktual'ni problemy filosofii ta sotsiologii, 52, 222–227.
2. Lazarovych, M., Honcharuk-Cholach, T., Dokash, O. (2025). Shtuchnyi intelekt u politychnykh manipuliatsiakh ta transformatsiia vyborchoi kul'tury. [Artificial Intelligence in Political Manipulations and the Transformation of Electoral Culture]. Politicus, 1, 131–135.
3. Czerski, W. (2023). Manipulacja informacją jednym z kluczowych problemów współczesnego świata mediów, Dydaktyka Informatyki. Uniwersytet Rzeszowski, Rzeszów, 14, 46–78.
4. Dziadzia, B. (2024). Wpływ mediów. Impuls, Kraków, 217.
5. Lichański, J. (2024). Retoryka i manipulacja. Manipulacja w mediach, Forum Artis Rhetoricae. Wydawnictwo DiG, Warszawa, 4 (62), IV, 24–38.
6. Łowiecki, M. (2023). Krzywe zwierciadło – o manipulacji w mediach. UMCS, Lublin, 151
7. Musiał-Karg, M. (2023). Demokracja w obliczu nowych mediów. Elektroniczna demokracja, wybory przez Internet, kampania w sieci. Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń, 345.
8. Nowak, E., & Riedel R. (2024). Analiza porównawcza telewizyjnych audycji informacyjnych TVN i TVP1 w okresie kampanii przedwyborczych w Polsce 2020 i 2023 r. Zeszyty Prasoznawcze. Uniwersytet Jagielloński, Kraków, 1-2 (193-194), 36–51.
9. Polkowska, L. (2022). Wartości i antywartości w tygodnikach opinii. Analiza dyskursu z elementami lingwistyki kwantytatywnej. Wydawnictwo Naukowe UKSW, Warszawa, 287.
10. Rodziewicz, D. (2024). Mity czwartej władzy: dla widzów, słuchaczy i czytaczy. Wydawnictwo Literackie, Kraków, 235.
11. Tanaś, V., & Welskop, W. (2023). Mass media we współczesnym świecie, Wydawnictwo Naukowe Wyższej Szkoły Biznesu i Nauk o Zdrowiu Łódź, 198.

12. Terpiłowska, K. (2024). Manipulacja w srodkach masowego przekazu oraz jej wpływ na bezpieczeństwo

panstwa. Manipulation in media and her impact on safety of the state. AON, Warszawa, 328–342.

Political technologies, societal consolidation, and European integration: globalization challenges for the political culture of Ukraine and Poland

Lazarovych Mykola Vasylovych

Doctor of Political Sciences,
Professor at the Department
of Information and Socio-Cultural Activities
Western Ukrainian National University
Lvivska str., 10, Ternopil, Ukraine
ORCID: 0000-0002-8598-9019

Rudakevych Oleh Mykhailovych

Doctor of Political Sciences,
Professor at the Serhiy Konoval
Department of Political Science
and Philosophy
Western Ukrainian National University
Lvivska str., 10, Ternopil, Ukraine
ORCID: 0000-0002-0725-6872

Tomakhiv Volodymyr Yaroslavovych

Candidate of Political Sciences,
Associate Professor at the Department
of Political Science and Philosophy
named after Serhiy Konoval
Western Ukrainian National University
Lvivska str., 10, Ternopil, Ukraine
ORCID: 0000-0002-0527-2510

The Role of Political Technologies in Societal Consolidation and the Formation of Political Culture is an important and relevant aspect of contemporary politics that significantly impacts the dynamics of political processes. A comparison of the experiences of Ukraine and Poland allows for an exploration of how different political technology strategies can either promote or hinder the stability of political institutions, as well as influence social consolidation and the development of national identity. In Poland, political technologies are mainly used to strengthen existing political institutions, helping to maintain stability and prevent deep social divisions. The «Law and Justice» party effectively uses media and other political tools to promote conservative values, which helps secure support among broad segments of the population. However, this approach is not without risks of political polarization, as the media control practiced by this party may create divides in society and even threaten the democratic process, which in turn can lead to a weakening of trust in political institutions. In Ukraine, political technologies play a similar role but in the context of a more dynamic political landscape. Ukrainian political technologies allow for rapid responses to societal changes and mobilize the electorate, but they often lead to political fragmentation. As demonstrated by the 2019 presidential elections, the use of new media technologies helped new political forces gain support, but it also caused political instability and instability in political institutions. Thus, political technologies can have both positive and negative effects on societal consolidation, depending on their use and the political context of each country. In Poland, these technologies contribute to strengthening national unity and stability, while in Ukraine, their application may lead to societal polarization and rapid political change. Different political traditions, historical conditions, and social factors determine the extent to which these technologies can contribute to the stability or destabilization of political processes, as well as the formation of political culture in each country.

Key words: political technologies, consolidation, political culture, Ukraine, Poland, political traditions, electoral campaigns, Political globalization, European integration.